

Roman

Poštnina plačana v gotovini

Stevilka 2 Din

Naročnina: 1 mesec 8 Din,
1/4 leta 20 Din, 1/2 leta 40 Din,
vse leto 80 Din. — Račun
poštne hranilnice v Ljubljani
štev. 15.393. — Dopisi: „Ro-
man“, Ljubljana, Breg 10-12

Tednik za vse / Izhaja ob sobotah / Ljubljana, 27. IX. 1930 / Leto II. - Štev. 39

SIROTA Z MILIJONI

Roman v 4 knjigah

Francoski napisal Jules Mary. Poslovenil B. R.

Četrta knjiga

OBRAČUNAVANJE

Brat gospe Xavierjeve je še enkrat preletel sobo in pogled mu je obvisel na polici; zagledal je ključ, ki ni mogel biti drugi kakor oni, ki ga je iskal. Vzel ga je v roke in pogledal sestro.

Felicija, ki ji je bil strah le preveč jasno napisan na obrazu, je rekla s prisiljenim nasmehom:

„Dobro, vzamem teh dvajset tisoč frankov — z njimi si kupim novo pohištvo in potem se preselim na deželo.“

S temi besedami je stopila k bratu in mu vzela ključ iz rok, češ: „Ti bi me še ključ vzel s seboj, raztresen si dovolj.“

Ta komedija seveda človeka Roquinovega kova ni mogla niti sekunde premotiti. Iztrgal je sestri ključ iz rok in odklenil spalnico.

Skripanje vrat je bolnico vrglo pokoncu. Vzpela se je na postelji in se s široko razprtimi očmi zagledala v Roquina.

V pičlih treh tednih je vsa Lidijina lepota skopnела. Višnjeve sence so ji obrobljale vrte oči, shujšala je kakor da je v poslednjem stadiju sušice, in dve veliki pegi sta ji žareli na licih.

Ob pogledu nanjo je Roquina vrglo nazaj. Strah ga je obšel, nerazumljiv strah in groza, ki si ga ni vedel pojasniti.

Ali je spoznal svojo ženo?

Lidijin obraz je razodeval strašno napetost. Krčevito je zbirala misli. Zdajci pa je zmago-
slavno zakričala.

„To je on! To je on! A zakaj ste ga zaprli k meni? To je krutost! Če nima strupa, da me umori, ima gotovo kje kak nož. Ali ne vidite,

kako krvave so njegove roke? O, Bog, zadaviti me hoče!“

Madame Xavierjeva se je vrgla med sva-
kinjo in brata.

Pustolovec je mahoma vse razumel.

„Idi — prosim te!“ mu je rekla sestra.

Roquin se ni pomišljal zapustiti sobo, kjer se mu je zdelo, da se strop podira nad njim. Nato je vdova zaprla vrata in spravila ključ

„Kako dolgo je Lidija pri tebi?“

Felicija je povedala bratu, kaj se je zgodilo in kako so pripeljali njegovo ženo k njej.

„Ali si razumela, kaj je govorila v vro-
čici?“ je malomarno vprašal pustolovec.

Sestra mu ni odgovorila.

Roquin je divje zavil oči. Torej vendarle! Iznova so pred njim ostajale nevarnosti. Kaj je bilo lažjega, kakor da je bolnica v deliriju govorila!

„Ljuba moja sestra,“ je spet povzel besedo, „veliko odgovornost si prevzela, ko si si na-

Priporočljiva budilka

Kupec: „Rabljeno budilko bi hotel, samo po-
ceni mora biti.“

Starinar: „Tole bo nekaj za vas. Izboren me-
hanizem, samo 20 Din.“

Kupec: „Ali pa tudi za gotovo zvoni?“

Starinar: „Kaj ne bi! Samo dobro je, če jo
poprej malo stresete!“

Naše darilo za obletnico „Romana“

Za dobro tretjino razširimo listu obseg — Dragocene knjige razdelimo za nagrado med vse naše stare in nove naročnike

S prihodnjo, štirideseto letošnjo številko poteče 52. teden, to je leto dni, kar je začel izhajati naš list.

Brez fraz proslavimo ta skromni, a za nas vendarle znameniti jubilej. Dostikrat nam je bilo težko; če bi hoteli pripovedovati o vseh teh neprilikah, o polenih pod nogami in malone višjih silah, nam bralci najbrž ne bi verjeli. Zlasti v prvih časih našega izhajanja nam je bilo vse prej ko prijetno — v tistih časih, ko se jih je toliko čutilo poklicanih proglašati „Roman“ za neobdobje in mu odrekati prostor na solncu. Redakcije listov niti našega rojstva niso zabeležile...

Navzlic vsemu je „Roman“ izhajal redno, vsak teden natanko ob uri in dnevu — vse do današnje številke, ki se je zakasnila samo zaradi priprav za jubilejno številko „Romana“.

Prihodnji teden poteče leto, kar smo prvič izšli. „Roman“ je vzdržal! „Roman“ izhaja! „Roman“ bo izhajal!

„Roman“ se boljša, „Roman“ napreduje!

Ob obletnicah so v navadi obljube — obljube za vse leto naprej: težko jim je verjeti! Mi nič ne obljublamo; mi samo napovemo: že v prihodnji številki nas boste mogli prijeti za besedo.

Prenovljen in pomlajen se Vam drugi teden predstavi „ROMAN“

1. Predvsem bo za tretjino obsežnejši, to je toliko, kakor če bi ga bilo za pet strani več. Ta povišek smo dosegli s prihrankom prostora: izbrali smo namreč nove, lepše, nekoliko manjše črke od dosedanjih, vrste pa smo malo stisnili. Da bo list prijetnejši za oko in lažje čitljiv, bo stran razdeljena na tri stolpce in ne na dva kakor doslej.

2. Kaj naj Vam rečemo zastran romanov, ki jih prinesemo? S te strani nas že poznate: veste, da smo izbirčni in da Vam vselej postrežemo z branjem, ki ustreza Vašemu okusu. V novem četrletju smo uverjeni, da boste še prav posebno zadovoljni z nami. (Gl. naši oznakili na koncu obeh romanov v današnji številki). Romanov bomo prinašali po 4 strani, to je približno 5 in pol sedanjih strani, toda oba romana bomo poslej tiskali v notranjosti lista; prve strani smo oddali v druge namene.

3. Prva stran „Romana“ bo rezervirana za aktualne intervjuje s slikami, za kramljanja o zanimivih dogodkih doma in na tujem, ki jih drugi listi morda komaj zabeležijo, za kozerije itd. Tako postane „Roman“ aktualnejši in bogatejši, ne da bi mu kaj utesnili mozeg in hrbtenico, to je oba romana.

4. Zanimiva novost ne samo za „Roman“, nego sploh za našo leposlovno žurnalistiko bo rubrika **Kronika tedna**, ki bo stalno na drugi strani prav na kratko preletela vse dogodke prejšnjega tedna, domače in tuje. Nekaj novega za čitatelje „Romana“ bo tudi **Vsak dan**

1 vprašanje — Vsak dan 1 odgovor: v vsaki številki 7 vprašanj iz vseh strok vede, iz vseh panog življenja, in v isti številki na drugem mestu 7 odgovorov. Bralci bodo z njimi imeli zabavo, zraven pa tudi pouk.

5. Šal in humorja bomo kakor do zdaj redno prinašali eno stran; novo pa bo, da bo ta stran **ilustrirana**.

6. Predzadnja stran bo vsa posvečena **ugankam**. Čitatelji so nas že dolgo drezali in prosili, naj prinašamo stalno več ugank, češ da morajo segati po nemškem časopisju. Danes, ko smo s preureditvijo lista pridobili prostora, jim lahko ustrezemo.

Da bomo redno prinašali **izbrane novele** izpod peresa priznanih domačih in tujih peres, nam ni treba še posebej obljubljati. Prav tako samo ob sebi je razumljivo, da bomo **ženski kotiček** obdržali v nezmanjšanem obsegu in da mu bomo posvečali posebno pozornost; saj se zavedamo, da imamo baš pri nežnem spolu največ prijateljev.

Še več drugih drobnarij bo v novem „Romanu“ — toda vsega ne smemo izdati. Kje bo potem veselo presenečenje?

Taka bo slika našega „Romana“. Tako bo naše darilo vsem čitateljem našega lista. Za naročnike, stare in nove, pa smo pripravili še drugo, prav posebno prijetno presenečenje, darilo, kakršnega v tej obliki ni poklonil svojim zvestim še noben slovenski časopis.

Župančiča „Naša beseda“ za naročnike „ROMANA“

Z velikim denarnimi žrtvami se nam je posrečilo pridobiti vso še neprodano zalogo pesniške zbirke „Naša beseda“ prvaka Otona Župančiča, ki jo

vso razdelimo med naročnike.

Knjiga je veleokusno opremljena in stane v knjigarnah 40 Din.

Ni naš namen obešati na veliki zvon kulturno delo, ki ga s tem storimo. Otona Župančiča pozna ves naš narod kot največjega sodobnega slovenskega pesnika. Ali moremo storiti kaj lepšega kakor da ga spravimo v roke svojim bralcem, to je tistim ljudem, ki so tako hvaležni za vsako dobro branje, a si ne morejo privoščiti luksusa, da bi žrtvovali 40 Din za eno knjigo?

Kdo dobi „Našo besedo“?

1. Vsi naši dosedanji plačujoči naročniki brez izjeme, če **takoj** obnove naročnino najmanj do konca t. l. in pošljejo v pismu 2 Din v znamkah za poštino, in naslov vsaj enega prijatelja ali znanca, ki bi se morda naročil na „Roman“; prav tako tudi vsi novi naročniki, ki plačajo naročnino za vse leto (80 Din) in prilože 2 Din v znamkah in vsaj 1 naslov. (Položnice prilagamo današnji številki.)

2. Vsi novi naročniki, ki pošljejo naročnino za pol leta (40 Din), plačajo 10 Din za delno pokritje naših režijskih stroškov, paketiranje in poštino za knjigo, torej morajo nakazati z naročnino vred 50 Din. Tudi nje prosimo vsaj za en naslov v pismu.

3. Vsi novi naročniki, ki pošljejo naročnino za četrto leta (20 Din), plačajo 15 Din za delno pokritje naših režijskih stroškov, paketiranje in poštino za knjigo, torej morajo skupno z naročnino nakazati 35 Din in poslati v pismu vsaj en naslov.

Vam vsem, ki zmorete komaj 20 Din za četrtletno naročnino in bi radi prišli zastonj

do te lepe knjige, priporočamo, da nabereite 3 nove naročnike in pošljete zanje in zase 80 Din v naprej. Tako ustrezete nam in sebi, ker dobite knjigo pod istimi pogoji kakor naši stari naročniki. Važno je le, da pošljete natančne naslove vseh pridobljenih naročnikov.

Knjige pošljemo starim in novim naročnikom takoj po prejemu pisma in denarja. Kdor nima položnice, naj jo zahteva, zakaj zaradi velikih izdatkov, ki smo jih imeli s to knjigo, je pod nobenim pogojem ne moremo poslati prej, dokler ne dobimo denarja.

Nenaročnikom knjige ne oddajamo in **ne prodajamo** tudi ne po originalni ceni 40 Din.

Prijatelji, naročniki, stari in novi! Odzovite se našemu vabilu brez odlašanja! Dajemo Vam dragoceno knjigo — in kaj zahtevamo v zameno? Samo malo truda in dela za nas, prav malo: samo nekaj naslovov od vsakega izmed Vas, vsaj po enega novega naročnika pričakujemo od dosedanjih naročnikov! Z veliko gesto Vam poklanjamo dar, ki pomeni za nas celo imetje — uverjeni smo, da boste to gesto razumeli!

Našim naročnikom v inozemstvu

Tudi Vi imate pravico do nagrade, tudi Vi lahko dobite Župančičevo zbirko „Naša beseda“. Prvi in glavni pogoj je, da imate plačano naročnino vsaj do konca l. 1930; če je še nimate, jo morate takoj obnoviti, obenem pa nam pošljite v pismu vsaj pet naslovov svojih prijateljev in znancev. Potem dobite knjigo zastonj. Prav tako zastonj dobe knjigo vsi novi naročniki, ki plačajo naročnino za eno leto na-

prej. Naročnina za „Roman“ je: v Franciji 50 frankov, v Nemčiji 9 mark, v Belgiji 14 belg, na Holandskem 5 goldinarjev, v Avstriji 14 šilingov, v Italiji 40 lir, za Ameriko in vse druge dežele 2 dolarja na leto.

Naročniki in čitatelji v tujini: priporočajte in širite „Roman“ med svojimi prijatelji in znanci! V novi obliki bo naš list za Vas še prav posebno mikaven!

„ROMAN“ tednik za vse

Ljubljana, Breg 10

prtila na svoja ramena to nesrečnico. Na tvojem shujšanem obrazu vidim, da to breme presega tvoje moči. Po mojem je najbolje, in to mi lahko verjameš, če nesrečno Lidijo že kar jutri spravimo v kako zasebno zdravilišče. Vem, da to ne gre brez zdravniških izpričeval — a za denar dobiš vse. Poznam tak zavod za umobolne in nadzorstva potrebne ljudi, blizu Pariza je, na deželi, in tam jo boš lahko obiskovala kolikorkrat boš hotela. Veš, da me bo to stalo kaka dva tisoč frankov na mesec, a to ne bo večno trajalo — nikoli si ne bi mislil, da se more tako mlada in življenja polna žena v kratki dobi treh tednov tako zelo izpremeniti.“

Vdova je počakala, da je dogovoril.

„Lidija je pri meni dobro spravljena,“ je nato odgovorila z resnim glasom. „Kam jo hočeš poslati, da ne pride do skandala? Govorila bo, brat, in ljudje jo bodo čuli. Vesel si lahko, da je pri meni. Če misliš, da ji je usojeno samo še nekaj dni, si pa vendarle v zmoti, zakaj krepke narave je, in prepričana sem, da bo to bolezen prebolela. Denar, ki si mi ga dal, vzamem samo zato, da bom lahko skrbela zanjo.“

Roquin je videl, da tu ne opravi mnogo.

„Tedadaj mi obljubiš, Felicija,“ je nadaljeval, kakor da le iztežka pristaja na tako žrtev, „da me takoj obvestiš, če se moji ubogi ženi kaj zgodi?“

„Kadar mi boš imela kaj sporočiti, napiši na ovitek pisma samo tole: F. R., poštno ležeče, Pariz. Toda v pismu ne sme biti nič drugega — hvala Bogu znam tudi med vrstami brati.“

Roquin je šel, ne da bi se bil upal ponuditi svoji sestri roko.

Tretje poglavje

ROQUINOV BEG

Kako je Roquin v drugo pobegnil? To smo svojim čitateljem dolžni povedati.

Bralci še pomnijo, da so Roquina prepekljali v splošno bolnico. Zdravnik je ugotovil, da je njegova rana huda, vendar ne neozdravljiva.

Prve dni se pustolovec ni počutil kaj dobro. Moral je biti popolnoma pri miru, ker so se zdravniki bali, da niso ranjena pljuča in bi vsaka zganitev mogla povzročiti razliv krvi.

Teden dni podnevi in ponoči je ležal navzlic vročiti, ki ga je mučila, nepremično kakor kip. Pred posteljo je sedel jetniški paznik, ki ga ni pustil ves čas izpred oči.

Ko se je Roquin po dobrem tednu dni že nekoliko opomogel, je bila njegova prva misel: rešitev. Jel je opazovati in proučevati svoja dva paznika, ki sta se menjavala na straži.

Prvi nikakor ni bil po njegovem okusu; bil je videti resen in nepodkupljiv, po očeh in po hoji, sploh po vsem, kar razodeva človeka, značaj. Pustolovec je zato počakal, da se je straža premenila.

Njegov drugi paznik se je imenoval Moulion. Roquin je takoj videl, da je ta človek drugega kova kakor njegov tovariš. Kakor je prvi dajal vtis človeka, ki z veseljem in s čutom dolžnosti opravlja svojo službo, tako je drugi prvi mah pokazal, da mu je služba samo neprijetna dolžnost, ki jo je treba vršiti, ker drugače pač ne dobiš plače.

Pustolovec ga je s svojim ostrim razumom in darom opazovanja takoj izpregledal. Počakal je ugodne prilike, to je bilo opoldne, ko so drugi bolniki po obed pospali, in ni bilo nobenega paznika razen Moulliona.

„Pst!“ je šepnil Roquin.

Paznik se je okrenil k njemu.

„Česa želite?“ je vprašal v surovem uradnem tonu.

„Stopite malo bliže!“ je prav tako tiho nadaljeval pustolovec. „Ali se me mar bojite? S kroglo v prsih — komu naj storim kaj žalega? In kako naj bi recimo pobegnili?“

„Še tega bi manjkalo, da mi pobegnete,“ je zagodrnjal paznik. „Potem izgubim službo in naj gledam, kje dobim drugo!“

„Kaj bi rekli, če bi drevi dobili petdeset tisoč frankov?“ je vprašal Roquin brez ovinkov.

Stražnika je oblila kri. On — petdeset tisoč frankov — on, ki jih še nikoli v življenju ni imel niti pet sto!

„Vi se norčujete!“ je vzkliknil nejeverno.

Roquin se je grenko nasmehnil.

„Kdo se bo v mojem položaju norčeval?“ je rekel grenko. „Poslušajte! Dam vam pismo, ki ga predaste umetninarju Chardonu na bulvarju Rochechouart številka osem in osemdeset — tam dobite petindvajset tisoč frankov.

Zastonj dobe vsi naši naročniki prekrasno Župan-
čičevo pesniško zbirko „Naša beseda“ — če obnove
naročnino. Glej proglas na 2. in 3. strani!

drugih pet in dvajset tisoč dobite, če storite
vse, kar zahtevam od vas — nič nemogočega,
na to se lahko zanesete.”

Paznik je energično odkimal. Do zdaj je
bil vedno pošten — ali je vredno, da zaradi
nekaj tisoč frankov tvega existenco?

„Pustiva,” je odmahnil Roquin, videč, kak-
šen je položaj. „Mislim samo, da je petdeset
tisoč frankov lep denar. Sicer pa kakor
mislite.”

Pustolovec je bil zadel na pravo struno.

„Imate prav,” je počasi menil paznik.

„In kaj moram za to storiti?” je rekel s tre-
pečočim glasom.

„Ne mnogo — dati mi morate priložnost,
da pobegnem od tod,” je zašepetal Roquin.

„A potem izgubim službo,” je naivno opo-
rekel Moullion.

„Najbrž!” se je zasmel Roquin. „Mislim,
da vendar ne boste zahtevali, da obdržite po-
leg svojih petdeset tisoč frankov še službo!”

„A kdo mi jamči, gospod, da dobim še
ostalih pet in dvajset tisoč?” je nezaupno me-
nil Moullion.

„Kaže, da nas lopove ne poznate — lahko
bi vedeli, da izpolnimo besedo drugače kakor
takozvani pošteni ljudje. Mislim torej, da se
razumeva. Kaj morate storiti? Prvič, da greste
k Chardonu in si daste izplačati pet in dvajset
tisoč frankov, kar upam da vam ne bo nepri-
jeten posel, drugič vam Chardon pripravi pri-
merno obleko zame, lasuljo in brado, tretjič
mi jutri prinesite vse to v bolnico in skrijete
obleko pod mojo slamnjačo, četrtič pa mi pri-
skrbite propustnico, da morem oditi iz bol-
nice.”

Moillion dolgo ni odgovoril, bilo ga je sram.

„Nu, bomo videli,” je rekel naposled. — —

Tako se je pustolovcu posrečilo priti iz
bolnice. Šlo je brez nepravilnosti.

Roquin je bil rešen.

Četrto poglavje

SKLEP

In Roquin je bil tudi mrtev. Ali zares ali
samo za gosposko?

Kolinska

Kot vestni pisci te povesti moramo omeniti
pismo, ki ga je dobil drugi dan po Roquino-
vem obisku pri njegovi sestri sodnik Adolf
d'Aumondy:

„Čast mi je, sporočiti vam, da sem mrtev.
V tej uri, ko dobite to pismo, visi moje truplo
v Fontainebleaujskem gozdu. Sit sem postal
življenja, ki me je neprestano nadlegovalo z
vseh strani, in zato sem sklenil odpraviti se na
oni svet, kar bi bilo bolje, da sem storil že
pred letom dni — iz razlogov, ki jih sami pač
najbolje poznate. Kadar pridem na oni svet, ne
bom pozabil gospodu Argentalu stisniti roko.
Vaš vdani Roquin.”

Drugi dan je neki gozdni paznik odkril obe-
šenčev truplo in je nemudoma obvestil poli-
cijskega komisarja. V mrličevem žepu so našli
listine na ime Roquin. Pri podrobni preiskavi
so odkrili nad mrtvečevim srcem zaceljeno
rano od bodala. Vsa znamenja so tedaj kazala,
da je samomorilec Roquin. Chardon, ki ga je
sodnik dal poklicati, je potrdil, da je obešenec
Roquin — — —

In s tem bi bili s to povestjo prav za prav
pri koncu. Spodobi pa se, da se vendarle
spomnimo tudi drugih junakov in junakinj,
čeprav so naši bralci gotovo že sami uganili
njihovo usodo.

Emil Sénéchal je našel srečo v zakonu z Zoraido, ki je pustila mohamedansko vero in tudi nič več ne zakriva svojega lepega obraza z pajčolanom. Murad sam, njen brat, je s Chilpéricom odpotoval nazaj v Carigrad; drugim ljudem je prinesel srečo, samo sebi ne; zakaj še vedno je skrivaj ljubil Alice.

Andrej Sénéchal še vedno ljubi Lidijo; toda njegova ljubezen je nesrečna, zakaj mladi ženi se je bil omračil um.

Lidiji zdravniki ne obetajo pomoči. Le redko, v svetlih trenutkih se zave, in takrat pride čez njene ustnice ime Andreja, mladeniča, ki ga je tako čisto ljubila.

Leto dni po markijevi smrti se je Valentin oženil z Alice. Neizmerno imetje, ki ga je dobil s to ženitvijo, ga ni izpremenilo; ostal je kakršen je bil: skromen in pošten.

KONEC »SIROTE Z MILJONI«

Nadaljevanje v romanu »Brez vesti«

Naš novi roman.

Vsi oni, ki so z napetostjo sledili romanu „Sirota z milijoni“, bodo z veseljem segli po novem romanu istega pisatelja.

BREZ VESTI

se imenuje naš novi roman, ki je nadaljevanje „Sirota z milijoni“, a je vendar popolnoma sklenjen sam s sebi, tako da ga bodo razumeli in z napetostjo čitali tudi oni, ki sedanjega romana niso brali.

Malo je romanov, ki bi tako globoko odkrivali vsa človeška čuvstva, krepost in podlost, kakor baš roman

BREZ VESTI

V njem je popisan boj brezobzirnega graščaka, ki si je po krivem pridobil premoženje, zoper onega, ki ga je pahnil v bedo in mu vzel vse, ki mu hoče vzeti najsvetejše na svetu — čast. In ne samo njegovo, tudi čast njegove hčere, ki jo ljubi njegov sin — — —

Po bliskovo hite mimo nas dogodki, vse težave življenja, a tudi vsa njegova lepota.

BREZ VESTI

začnemo pribočevati v prihodnji številki. Opozorite na to svoje prijatelje, da se naroče na „Roman“! Obnovite tudi Vi naročnino, če je še niste!

Najstrašnejši trenutek mojega življenja

18.

Na življenje in smrt

Bilo je leta 1917. S transportom ameriških vojakov, ki so bili poslani na nemško fronto sem prišel tudi jaz. Po dolgi mučni vožnji po morju kjer smo vsak trenutek pričakovali nemških podmornic, smo se končno vsidrali v Brestu. Tam so nas razvrstili po stotnjah in nas ločeno poslali na fronto. Kako dolgočasna se nam je zdela vožnja po francoski zemlji! Vse je bilo tako prazno, zapuščeno — vse drugače kakor pri nas v Ameriki, kjer je v zadnjem času vse kar vrvelo z neko mrzlično naglico. Na postajah, kjer smo se ustavili, ni bilo skoraj človeka. Le tu in tam so nas pozdravili kot odrešeni in vendar je tudi v teh pozdravih bilo nekaj trudnega, vojske in pomanjkanja sita. Pariz je bil mrzel, vse drugačen, kakor takrat, ko sem ga na potu v Ameriko prvič videl.

Po enodnevnem postanku v Parizu smo spet sedli na vlak. Pozno zvečer je bilo in noč je že legala na zemljo. Pospali smo v vagonih. Ko pa smo se zjutraj zbudili, smo videli okrog sebe prve sledove vojne ki je divjala v tej okolici.

Zvečer smo bili že v strelskih jarkih. Nekam neprijetno nam je bilo v njih. Nismo si mogli predstavljati, da je vojna taka. Nismo je še poznali...

Ko smo se nekega dne, pozno zvečer je že bilo, pogovarjali v temi, je stopil v jarek naš častnik in nas vprašal, kdo izmed nas bi šel na patroljo. „Dvajset ljudi potrebujem,“ je rekel. „Najbolje je, da se sami dogovorite, kdo pojde.“

Takoj se nas je javilo, ne dvajset ampak petdeset. Poznalo se nam je da smo začetniki. V sosednjem rovu, kjer so bili sami stari izkušeni vojaki, se jih je javilo prejšnji večer samo pet...

Hitro pograbimo puške, natakemo bodala, vzamemo ročne granate s seboj in se splazimo za poročnikom. Nekaj minut nato smo že daleč od svojih rogov. Poročnik nam pomigne, naj obstanemo, potem pa nam določi, kam gredo posamezne skupine. Naš oddelek dobi najtežjo nalogo. Ugotoviti moramo, ali so nemški minerji na delu. Treba jih je zajeti.

Tesno nam postaja pri srcu, ko poslušamo njegove besede. Česa takega za prvi dan nismo pričakovali. Toda hitro nas potolaži.

„Vaša naloga ne bo tako težka. Nemci pošiljajo na delo samo po dva in dva minerja skupaj, vas pa je deset.“

Nato preda poveljništvo nekemu podčastniku, ki je bil že izkušen v nočnem patroljiranju in odide k drugi četi.

Po trebuhu lezemo naprej. Od časa do časa spolzi preko ravnine bel, slepeč soj reflektorja. Takrat se potuhnemo v kotanje, ki jih je povsod dovolj. Granate so temeljito preorale polja!

Še dvajset metrov do žičnih ovir. Takrat prisluhujemo. Iz daljave čujemo neko ropotanje in korake.

Sovražnik je na delu. Presenetiti ga moramo in zajeti! Dobro se zavedamo te dolžnosti.

Se deset metrov. Podvojiti je treba čuječnost in opreznost. Vsak nepremišljen korak, vsak šum nas lahko izda. Vsi smo tako tiho, da čujemo utripanje svojih src in komaj slišno rožljanje žice. Takrat šele uzremo sovražnike. Štirje so, ne samo dva, kakor nam je rekel častnik. Tudi tik za oviramo ni kotanj, ki smo jih pričakovali. Naša naloga je torej precej težja kakor smo si jo predstavljali.

Se pet metrov. Sovražnik nas še zmeraj ne vidi, tako je zatopljen v svoje delo. Mudi se mu! Zdaj se moramo pripraviti. Podčastnik je pol metra pred nami. Samo na njegov znak čakamo in se pripravljamo, da skočimo pokonci. Da bi že prišel ta znak! Neznosno čakanje nas muči, ubija. Vidimo ga, kako se pripravlja za skok. Zdaj!

Planemo pokonci in zdravimo naprej. Dva Nemca sta v hipu razorožena na tleh. Dober sunek z bodalom ju odpravi. Dva pa ležeta med ovire in se uporno branita. Ko bi smeli streljati, bi bilo hitro opravljeno, toda prepovedali so nam. Tedaj počí strel. Sovražnik je obvestil svoje tovariše, da je napaden. Iz daljave čujemo prve odgovore — nove strele. Nekje hite koraki. Nevarno postaja. Treba bo brez odloga pobegniti.

Samo kam! Za nami, pred nami je sovražnik. Vidimo ga, kako vstaja iz vsake kotanje, iz vsakega kota. Iz daljave se čuje ragljanje strojníc. Z obeh strani. Tudi naši streljajo, ne vedoč, da se še nismo mogli umakniti. Nemci mislijo isto in zdaj smo obojni v ognju, mi in sovražniki. In še med seboj se streljamo in ubijamo. Ozrem se okrog sebe. Kje so moji tovariši! Kam so izginili? Tam v onem metežu! Sam sem, zdaj šele vidim, da napol stojim napol ležim v kotanji brez orožja, brez granat, brez puške. Kako naj se branim, če me ta hip napade sovražnik? Kako naj grem pomagat tovarišem z golimi rokami?

Rama me skeli. Ranjen moram biti. Čutim, kako mi curlja kri po roki. Topla je, zunaj pa je mraz, mraz, da me zebe v noge in telo. Ves drhtim... samo roka je topla... topla...

Od daleč vidimi, da prihajajo ljudje iz naših rovov. Vse polno jih je — sovražnika še malo. Izgubljen je, če se pravočasno ne umakne. Naši niso več daleč. Ilvala Bogu. Potem bom rešen. Jaz in vsi oni, ki še niso mrtvi. Dosti ne more več biti tistih. Morda štirje, pet.

Mimo mene priteče mlad Nemec. Ne vidi me. Nekaj se mota v bližini. Česa išče? Zakaj ne pobegne, ko vendar vidi, da so naši blizu in ima prosto pot! Ne razumem ga. Kaj počne med žicami?

Moj Bog, zdaj razumem. Kontakt išče. Kontakt za mine, s katerimi nas hoče vse pognati v zrak. Tudi sebe in svoje. In vse naše, ki prihajajo na pomoč.

Kakor blazen se poženem pokonci. Ne vem, kaj bom storil, samo tega se zavedam, da moram to preprečiti, da moram rešiti sto in sto ljudi smrti, da moram rešiti tudi sebe.

Nemec še zmeraj ni našel kontakta. Jaz sem pri njem, primem ga za vrat in ga tiščim, tiščim, čeprav

čutim, da mi pohaja zavest, da tega ne bom več dolgo mogel.

Zdaj ga vidim, kontakt. Tako blizu je. Samo roke si mora oprostiti Nemec in pritisniti, da gremo vsi v zrak. Moj Bog, to se ne sme zgoditi.

Upira se. Močan je. Kako ga bom držal. Krčevito napenjam mišice, da mi drhte kakor strune pod lokom, toda vidim, da zaman. Koko si je že oprostil. Ugriznem ga vanjo, da zavrisne in se me jame otrešati kakor ranjena zver. Zvalim se nanj in ga pokrijem z životom. Ko bi imel vsaj nož pri roki!

Zavest mi pohaja. Pod roko čutim nekaj trdega, težkega. Zgrabim to in začnem neusmiljeno udrihati po sovražnikovi glavi. Udarec ne štejem več, podzavestno samo točlem... točlem...

Iz bližine čujem vpitje. Naši prihajajo na pomoč in pobijajo Nemce, kar jih je še živih. Nekaj jih vjamemo. To vidim v soju nemških reflektorjev. Kolikor mi dajo moč, zakričim, potem se zgrudim. Ves svet se zavrti okrog mene.

Ko se zbudim, ležim na postelji v bolnici. Stara sestra stoji ob postelji in mi daje obkladke na glavo in na rame. Hočem iztegniti roko, toda ni je več... ni je več...

Sestra mi streže. Popoldne pride še stotnik v bolnico. Pove, da sem od naših živ samo še jaz... In še jaz brez roke.

Drugi dan sem prvi vstal. Ko sem šel po hodniku mimo zrcala na steni, sem se zgrozil. Moji lepi rjav lasje so bili beli ko sneg... In vse zaradi tistega strahu, tistega boja na življenje in smrt, tistega boja na stotine življenj in stotine smrti...

To je bil najstrašnejši trenutek mojega življenja.
Z. B. Cleveland (Ohio) USA.

19

Modras

Najstrašnejši trenutek mojega življenja je bil ta.

Ko sem pasla živino začnem kopati v zemljo. Porinem glavo noter. Zaslišim šum nagnem glavo in pogledam okrog in zagledam modrasa, da je šel proti moji glavi iz zemlje. Gotovo bi me pičil, če bi ne zbežala naravnost proti domu. Bila sem tako prestrašena, da sem jim komaj povedala kaj se je zgodilo.

H. A.

20

Na skalovju

Še danes me groza spreleti, kadar se spomnim trenutka, ki je bil zame res najstrašnejši. Bilo je neke nedelje popoldne še pred veliko nočjo, ko se odpravim z nekaterimi prijatelji na solčno in skalnato stran Slonka, kjer rasejo šmarnice. Bili smo že do srede gore in natrgali že lepe šmarnice, vendar smo se plazili še bolj proti vrhu. Ravno zagledam šop lepih šmarnic in sežem pod skalo, toda o groze, toliko da ne zgrabim za modrasa! Tako sem se prestrašil, da je malo manjkalo, da nisem strmoglavil po skalah dol; o pravem času me je prijel tovariš. Od takrat nisem več lazil tam okoli, kjer me je vsaka skala spominjala mojega najstrašnejšega trenutka. H. R.

Maurice Leblanc

KRIVNOST VOTLE IGLE

KRIMINALNI ROMAN

„Prav, prav... Morda bo ona vedela.“

Gospod Vélines je pozvonil po komornika. Nekaj minut nato je vstopila gospa Villemonova, še jako mlada dama žalostnega, v usodo vdanega obraza. Beautrelet jo je vprašal:

„To knjigo ste našli gori v knjižnici, milostljiva?“

„Da, v še zvezanem svežnju knjig.“

„Ali ste jo čitali?“

„Da, snoči.“

„Ali sta takrat ti dve strani že manjkali? Dobro premislite, tisti dve strani za tole razpredelnico.“

„Ne, ne,“ je rekla jako začudena, „takrat ni nič manjkalo.“

„A pogledjte, zdaj je en list iztrgan...“

„Knjiga je bila prošlo noč v moji sobi.“

„In davi?“

„Davi sem jo sama prinesla dol, ko se je prijavil gospod Massiban.“

„In potlej?“

„Ne razumem... kvečjemu... ne, ne...“

„Kaj mislite?“

„George, moj sin... George se je igral s knjigo.“

Stekla je na vrat na nos ven, Beautrelet za njo in potem Massiban in baron. Fantka ni bilo v njegovi sobi. Naposled so ga po dolgem iskanju našli za gradom, kjer se je igral. Toda bili so tako razburjeni in so vsi naenkrat hoteli vse zvedeti od njega, da se je otrok spustil v jok.

Beautreletu je bilo, kakor da mu resnica kakor voda izginja med prsti. Ponudil je gospe Villemonovi roko, jo vedel nazaj v salon in rekel:

„Knjiga je nepopolna, dve strani sta iztrgani iz nje... toda vi ste jo brali, kaj ne, milostljiva?“

„Da.“

„Ali še pomnite, kaj je bilo na onih dveh straneh?“

„Da.“

„Ali bi mi mogli ponoviti?“

„Zakaj ne. Čitala sem knjigo z veliko radovednostjo, zlasti ti dve strani. Bili sta nad vse zanimivi.“

„Tak govorite, gospa, zaklinjam vas! Ta razkritja so strašno važna. Govorite, prosim vas! Izgubljene minute se ne dajo več dohiteti. Votla igla...“

„O, to je jako preprosto. Votla igla pomeni...“

Tisti mah je stopil v sobo lakej.

„Pismo, milostljiva...“

„Glej no... Saj je pismonoša že sel tod mimo.“

„Neki dečko mi ga je dal.“

Gospa Villemonova je pismo odprla in ga prebrala. Vsa blede se je prijala za srce.

Pismo je padlo na tla. Beautrelet ga je pobral in prečital:

Molčite... drugače se vaš sin nikoli več ne zbudi!

„Otrok moj, otrok moj!“ je zajecjela. Beautrelet jo je hotel pomiriti.

„To je samo šala... Kdo bi mu hotel kaj zlegal!“

„Hm,“ je menil Massiban, „samo če ni po sredi Arsène Lupin.“

Beautrelet mu je mignil, naj molči. Prav dobro je vedel, da je sovražnik v bližini in na oprezu in baš zato je hotel izvabiti gospe de

Roman »Skrivnost Votle igle« je začel izhajati v 32. številki »Romana«. Današnje nadaljevanje je o s m o. Novi naročniki lahko dobe še vsa do zdaj izišla nadaljevanja.

Villemon še poslednje, tako dolgo pričakovane besede in sicer takoj, še to minuto.

„Zaklinjam vas, milostiva, pomirite se... saj smo mi tu... ničesar se vam ni treba bati...“

Ali je hotela odgovoriti? Kdo ve! Prav takrat so se spet odprla vrata. To pot je vstopila pestunja. Bila je videti vsa zbegana.

„Georges, milostljiva... Georges!“

Na mah so se materi vrnila moči. Nagleje od vseh, gnana od nezmotljivega instinkta, je planila po stopnicah, stekla skozi vežo in na teraso. Tam je ležal na stolu mali Georges.

„Saj spi!“

„Zaspal je čisto iznenada, gospa,“ je rekla pestunja. „Hotela sem ga nesti v njegovo sobo, a mi je v naročju zaspal in njegove roke... njegove roke so bile mrzle.“

„Mrzle,“ je zajecjlala mati... „Da... res... O, Bog!“

Beautreletova roka je zdrknila v hlačni žep in pograbila ročnik revolverja. Kazalec je pritisnil na petelin, naglo ko blisk je potegnil orožje iz žepa in pomeril na Massibana.

Toda le-ta je oprezoval kretnje mladega moža in se je umaknil strelu. Beautrelet se je vrgel nanj.

„K meni!... na pomoč! To je Lupin!“

Pod silo naskoka je Massiban zletel na tla. Toda minilo je komaj nekaj sekund, ko je bil že spet na nogah, z Beautreletovim revolverjem v rokah.

„Dobro... jako dobro... za dve tri minute imaš dovolj... Toda trajalo je res nekaj časa, preden si me spoznal... Torej sem dobro igral Massibana?...“

Pretegnil je svoje jekleno telo in se porogljivo zasmel, ko je zagledal zraven sebe tri prestrašene lakeje in osuplega barona.

„Izidor, neumnost si storil. Če jim ne bi bil povedal, da sem Lupin, bi bili pali po meni. In zoper take dečke kakor so ti — gromska strela, ne vem, kako bi odrezal! Bože, eden proti štirim!“

Stopil je k njim:

„Otroci, ne bojte se... nič žalega vam ne storim... Hočete sladkorčka? To vam bo do-

bro delo. Aha, to si ti! Vrne mi moj stotak! Da, da, spoznam te. Prejle sem ti ga dal, da priseš svoji gospe pismo... Sem stotak, pokvarjeni človek...“

Vzel je višnjevi bankovec, ki mu ga je takoj pomolil, in ga raztrgal na drobne kose.

„Judežev denar... fej, žge me v prste!“

Privzdignil je klobuk in se priklonil pred gospo de Villemon:

„Ali mi morete odpustiti? Naključja življenja — zlasti mojega — silijo časih h krutostim, ki mi jih je samemu najbolj žal. Ne bojte se za sina; samo nedolžen vbodljaj v ramo — takrat ko smo ga izpraševali. Najkasneje čez uro se mu ne bo nič več poznalo... Še enkrat, odpustite! Moral sem si zagotoviti vašo molčečnost.“

Priklonil se je, se zahvalil gospodu de Vélinesu za njegovo ljubeznivost, vzel palico in pokroviteljsko pomignil onesvestlemu Beautreletu: „Z Bogom, mali!“ in mirno odšel.

Beautrelet se je nekaj minut nato zavedel od Lupinovega sunka. Vstal je in stopil h gospe Villemonovi. Njune oči so se srečale. Tedaj ni nič več rekel. Razumel je, da ne bo nikdar govorila, naj pride karkoli. V glavi te matere je bila skrivnost tako globoko zakopana kakor v temi prošlosti.

Bilo je pol enajstih. Ob enajstih petdeset je šel prvi vlak. Počasi je stopal po aleji v parku, odpravlja se proti postaji.

„Nu, kaj praviš?“

Bil je Massiban, ali bolje Lupin, ki se je iznenada pojavil iz grma ob cesti.

„Ali ni bilo imenitno? Kaj ne, tvoj tovariš je famozen umetnik? Prepričan sem, da se od osuplosti še zdaj nisi opomogel! In vem, da se izprašuješ, ali tako zvani Massiban iz Akademije napisov in lepih umetnosti sploh živi. Kakopak da živi. Celo videl ga boš lahko, če boš priden. Toda najprej ti vrnem revolver... Gle-daš, ali je nabit? Seveda, dečko. Pet nabojev je še notri in en sam zadošča, da me pošlješ ad patres... Spravljaš ga v žep?... Tako je prav... To mi je ljubše kakor ono kar si prej storil... Ni bilo lepo od tebe!... Nu, da, človek je mlad; in ko iznenada zapaziš — kakor blisk te prešine — da te je spet enkrat ta pre-kleti Lupin potegnil... in še tam mirno stoji,

tri korake od tebe... pif, paf, človek nehote ustrelil... Zato se ne srdim... In da ti to dokazem, te povabim v svoj stokonjski voz. Hočeš?"

Vtaknil je prst v usta in požvižgal.

Nasprotje med častitljivo pojavo starega Massibana in šegavostjo gest in glasu, ki ga je Lupin privzel, je bilo božansko. Beautrelet se ni mogel premagati, da se ne bi zasmel.

„Zasmel se je, zasmel se je!“ je vzkliknil Lupin in poskočil od veselja. „Glej, dečko, veš, česa ti manjka? Smeha!... Za svoja leta si nekoliko preresen... Jako simpatičen si, očarljivonaiven in preprost... ali, bogme, na smeh se ne spoznaš.“

Postavil se je predenj.

„Glej, stavim kaj, da te spravim do joka. Veš, kako sem prišel na tvoja odkritja? Kako sem zvedel o Massibanovem pismu in o sestanku, ki ti ga je napovedal za davi na gradu Vélinesu? Iz brbljarij tvojega prijatelja, ki pri njem stanuješ... Bedaku vse zaupaš, a zanj ni nujnejšega dela kakor da še toplo nese svoji prijateljici... in ona nima pred Lupinom nikakih skrivnosti. Kaj sem ti rekel? Tvoje oči so vlažne... Izdajstvo prijatelja, he? To te žalosti?... Dečko, ti si očarljiv... Poljubil bi te... Vedno delaš tako začudene oči, ki mi govorijo do srca. Nikoli ne pozabim večera v Gailonu, ko si me izpraševal... Jaz sem bil namreč oni stari notar... Tak smeje se vendar, mladček... Bogme, smejati se res ne znaš. Glej, tebi manjka... kako naj rečem? tebi manjka prvobitnega humorja. Jaz ga imam.“

V bližini se je začulo ropotanje motorja.

Lupin je sirovo pograbil Beautreleta za laket in mu ostro pogledal v oči.

„Poslej me pustiš pri miru, he? Saj vidiš, da ničesar ne moreš. Počemu bi trosil moči in izgubljal čas? Na svetu je dovolj banditov... nje preganjaj, mene pa pusti pri miru... drugače... Si razumel?“

Stresel ga je, kakor bi mu hotel vsiliti svojo voljo. Potlej se je porogljivo zasmel:

„Bedak jaz! Ti mene pusti pri miru? Nisi izmed onih, ki se umikajo... Ah, res ne vem, kaj mi brani... Preden se zaveš, si zvezan... in čez dve uri za nekaj mesecev na varnem. Jaz pa se vrnem v svoj Tuskulum, ki so mi ga pripravili moji predniki, francoski kralji, in se bom veselil bogastev, ki so jih tako velikoduš-

no zbirali zame... Pa ne, usoda hoče, da svojo neumnost nadaljujem. Človek ima svoje slabosti... In jaz sem slab nasproti tebi... Potem pa tudi stvar še ni tako daleč. Preden položiš svoj prst v votlino igle, bo še dosti vode steklo v morje... Hudiča! Jaz, Lupin, sem za to potreboval deset dni! Ti boš potreboval deset let. Vendarle je razlika med nama.“

Avtomobil, velikanski voz z zaprto karoserijo, se je ustavil pred njima. Lupin je odprl vrata. Beautrelet je vzkliknil od presenečenja. V limuzini je sedel mož, ki je bil Lupin, ne, Massiban.

Zasmel se je; zdajci mu je vse postalo jasno.

„Le smeje se, saj ga ne zbudiš,“ je rekel Lupin. „Obljubil sem ti, da ga boš videl. Zdaj razumeš? Okoli polnoči sem zvedel o vajinem sestanku v gradu. Ob osmih zjutraj sem bil tu. Ko je Massiban šel mimo, mi ni bilo treba drugega kakor zgrabit ga... potlej samo še vbodljaj z iglo... in stvar je bila opravljena! Spi, prijateljček, spi... Položimo te v travo... Tako... dobro... sredi poletja ti ne bo mrzlo... Prekrasno... Nu, dragi Massiban, zdaj se pa še katerikrat pobrigaj za Arsèna Lupina!“

Bilo je res neskončno smešno videti oba Massibana drugega zraven drugega, enega spečega in pobešajočega glavo, drugega resnega, pozornega in častitljivega.

„Imejte usmiljenje s siromakom... Evo, Massiban, dva groša in moja posetnica... In zdaj, otroci, brž s četrto hitrostjo... Čuješ? Motor vozi sto dvajset kilometrov na uro. Stopi v voz, Izidor! Danes je slavnostna seja Instituta in Massiban bi moral imeti o pol štirih predavanje. O čem, ne vem, toda svoje predavanje bo imel. Hočem jim postaviti brezhibnega Massibana, še pristnejšega kakor je pravi, s svojimi mislimi o stavbah na kolen in njihovih napisih. Tako bom tudi jaz enkrat član Instituta! Hitreje, šofer, saj vozimo komaj 115 kilometrov... Strah te je? Pozabljaš, da si pri Lupinu! O, Izidor! In naj še človek reče, da je življenje pusto in enolično! Prekrasno je, mali, samo spoznati ga je treba... in jaz ga poznam... Ali misliš, da mi ni bilo, da počim, ko si ti na gradu klepetal s starim Vélinesom, jaz pa sem naslonjen na okno trgat list iz knjige? In potlej, ko si izpraševal gospo Villemonovo o Votli igli? Ali bo govorila? Da, bo... ne, ne

bo... da... ne... Zagomazelo mi je po hrbtu... Če bi izpregovorila, bi lahko začel življenje še enkrat iznova, vsa stavba bi se podrila... Ali pride lakej o pravem času? Da... ne... je že tu... Toda Beautrelet me bo razkrinkal! Nikoli! Preneumen! Pač... ne... že sumi... še ne... pač... škili po meni... zdaj... revolver je prijel... O!... Izidor, preveč govoriš... Kaj, če bi zadremala? Umiram od utrujenosti... Lahko noč!"

Beautrelet ga je pogledal. Da, bilo je, kakor da že spi. Da, spal je.

Avtomobil je hitel v prostor proti obzorju, ki je brez prestanka bežalo pred njim. Bilo ni mest ne vasi ne gozdov, samo še prostor, ki ga je voz sproti požiral in gotal.

Tudi Beautreleta so razburjenja in razočaranja tega jutra utrudila. Zaspal je tudi on.

Ko se je zbudil, je Lupin bral. Beautrelet se je nagnil naprej, da vidi naslov knjige. Bila so *Pisma filozofa Seneke Luciliju*.

Osmo poglavje

OD CEZARJA DO LUPINA

Hudiča! Jaz, Lupin sem potreboval za to deset dni... Ti boš potreboval dobrih deset let!

Te Lupinove besede so bile velikega pomena za Beautreletovo nadaljno ravnanje.

Navzlic vsemu miru in samopremagovanju so Lupinu v trenutkih razburjenja in romantične, da, nekoliko teatralične, a poštene odkritosrčnosti časih ušla priznanja in nespametne izjave, ki jih je človek kakor Beautrelet utegnil izkoristiti.

Edino oporišče sta bili za Lupina brošura iz leta 1815 in dokument, ki ga je dobil v molitveniku Marije Antoanete. Na tem je zgradil vso svojo stavbo.

Lepo. Ali ne bi mogel stopiti Beautrelet na isto polje?

Odločil se je naglo in gladko, in ko je vse premislil, je imel občutek, da je na pravem potu. Zaprl se je v Parizu v hotel in se ni nikomur pokazal.

„Deset dni“. Izidor se je prisilil, pozabiti vse, kar je do zdaj storil. Naslonil se je samo na brošuro in dokument, njegova goreča želja je bila, da ne prekorači teh deset dni. Toda minil je deseti dan, minil enajsti in dvanajsti, šele trinajsti dan se mu je nekaj zasvetilo, in

z nepojmljivo brzino takih misli, ki se v nas razvijejo kakor čudežne rastline, je vstala v njem resnica, vzvela in se ustalila. Na večer trinajstega dne problema seveda še ni razvozlal, toda našel je z nedvoumno gotovostjo eno izmed metod, ki utegne privedi do odkritja, najuspešnejšo metodo, ki se je je gotovo poslužil tudi Lupin.

Bila je jako preprosta metoda, nje bistvo pa je bilo v temle vprašanju: ali je med vsemi temi več ali manj važnimi zgodovinskimi dogodki, ki z njimi brošura spravlja v zvezo skrivnost Votle igle, kaj skupnega?

Neistovrstnost dogodkov je oteževala odgovor. Navzlic temu je Beautrelet odkril bistveno plat vseh teh dogodkov. Vsi brez izjeme so se dogodili znotraj meja stare Nevstrije, ki je nekako današnja Normandija. Vsi junaki fantastične pustolovščine so Normani ali pa delujejo na normanskih tleh.

Kako razburljiv pohod skozi zgodovino! Kako zanimiv prizor ti baroni, vojvode in kralji, ki se z vseh vetrov snidejo v tem koncu sveta!

Na slepo srečo je Beautrelet prelistaval zgodovino. Rollon, prvi normanski vojvoda, je postal gospodar skrivnosti Votle igle, potem ko je podpisal pogodbo v Saint-Clairu-sur-Epte!

Po tem je bil Viljem Zavojevalec, vojvoda Normandije, kralj Anglije, ki je imel na vrhu prapornega droga šivankinemu ušesu podoben zleb.

V Rouenu je bilo, kjer so Angleži sežgali Jeanno d'Arc, ki je poznala skrivnost.

Hipoteza je vse jasneje oblikovala, polje se je vse bolj zoževalo. Če omenimo zlasti dva francoska kralja, potem ko so normanski vojvode in njihovi dediči angleški kralji izgubili skrivnost v korist francoskih vladarjev, sta to bila Henrik IV., ki je oblegal Rouen in dobil bitko pri Arquesu, pred vrati Dieppa, in Franc I., ki je ustanovil Le Havre in rekel znamenito besedo: „Kralji Francije poznajo skrivnosti, ki odločujejo o usodi mest.“

Rouen, Dieppe, le Havre... trije vogali trikotnika, tri velika mesta, in vmes dežela Caux.

In potem sedemnajsto stoletje! Ludovik XIV. sežge knjigo, v kateri je neznanec razkril resnico, in kapetan de Larbeyrie se polasti enega izvoda, obogati s pomočjo skrivnosti, napolni množico dragocenosti, nakar ga razboj-

niki na cesti naskočijo in ubijejo. In kje mu pripravijo zasedo? Pri Gaillonu! Gaillonu, neznanem mestecu na cesti iz Havra, Rouena ali Dieppe v Pariz.

Leto kasneje kupi Ludovik XIV. posestvo in zgradi na njem grad l'Aiguille. Kje? V osrčju Francije. Tako spelje radovedneže na krivo sled, da ne iščejo več v Normandiji.

Douen... Dieppe... Le Havre... magični trikotnik. Vse kaže nanj! Na eni strani morje, na drugi reka Seine, na tretji obe dolini, ki vodita iz Rouena v Dieppe.

Beautreletu se je zablistalo. Ta kos dežele, ta krajina, ki se prostira med roke Seine pa Rokavskim prelivom, to je bilo zmerom, ali skoro zmerom operacijsko polje Arsèna Lupina!

Da se spomnimo samo najnovejšega: kje so vkricali Sherlocka Holmesa kot jetnika Arsèna Lupina? Blizu Havra. In kje se je odigravala vsa ta še nedokončana drama? Na Ambrumésyju, na cesti iz Havra v Dieppe.

Rouen, Dieppe, Le Havre — vse povsod magični trikotnik.

Beautrelet je odpotoval; odšel je na poizvedovanje. Mislil je na to, da je bil tudi Lupin tako storil, da je živel v istem upanju, ko je šel iskat veliko skrivnost, ki naj bi mu dala toliko moč. Ali bodo njegovi, Beautreletovi, napori imeli isti uspeh?

Ostavljal je Rouen peš rano zjutraj, obraz si je našminkal, da ga rodni brat ne bi spoznal; preoblečen je bil v rokodelskega pomočnika, ki potuje po deželi.

V Duclairu je pozajtrkal. Ko je prišel ven iz mesteca, je ves čas hodil ob bregu Seine in je ves čas ni zapustil. Instinkt ga je neprenehoma klical nazaj na bregove lepe reke. Ko so oplenili grad Cahorn, so zbirke izginile v smeri proti Seini. Ko so odnesli kapelo, so stari kameniti kipi romali na Seino.

„Gorim!... Gorim!“ je mrmral mladi mož. Sapa ga je dušila, tako silno, tako mogočno se mu je vsiljevala resnica.

Neuspeh prvega dne mu nikakor ni vzel upanja. Globoko in neizbrisno je koreninila v njem vera v pravilnost njegove hipoteze. Kaj za to, če je bila ta hipoteza drzna in fantastična! Bila je vredna sovražnika, ki ga je preganjal. Bila je v skladu z mogočnim pomenom Lupinovega imena.

Le Havre! Okolica Havra je vabila Izidorja kakor ogenj svetilnika.

„Kralji Francije poznajo skrivnosti, ki pogosto odločujejo usodo mest.“

Besede, čudne, nerazumljive, toda Beautreletu so iznenada zasijale v vsej jasnosti. Ali ni bilo to odgovor na vprašanje, zakaj se je Franc I. odločil zidati mesto na tem kraju in ali ni bila usoda mesta Le Havre-de-Grace v zvezi s skrivnostjo Igle?

Neko jutro je zajtrkoval v gostilni blizu Honfleurja, starega mesta ob iztoku reke v morje. Nasproti mu je sedel eden tistih neokretnih rdečeličnih normanskih konjskih mešetarjev, ki z bičem v roki in oblečeni v dolg jopič obiskujejo sejme na deželi. Za trenutek se je Beautreletu zazdelo, da ga je mozak nekam pozorno pogledal, kakor bi ga poznal ali se vsaj trudi, da ga spozna.

E, si je rekel, zmotil sem se; tega mešetarja nisem še nikoli videl in on mene tudi ne.

In res je kazalo, da se možak ne ukvarja več z njim. Prižgal si je pipo, naročil kavo in konjak, kadil in pil.

Ko je bil Beautrelet z zajtrkom gotov, je plačal in vstal. Pri vratih pa je začul tih glas: „Dober dan, gospod Beautrelet!“

Izidor se ni pomišljal. Prisedel je k možaku in rekel:

„Da, jaz sem... a kdo ste vi? Kako ste me spoznali?“

„To ni tako težko, saj je vaša slika v vseh listih. Toda vi ste tako — kako se to reče v vašem jeziku — tako slabo našminkani.“

Imel je govorico inozemca in Beautreletu se je zdelo, da je tudi on preoblečen.

„Kdo ste?“ je ponovil. „Kdo ste?“

Tujec se je zasmejal:

„Tak me ne spoznate?“

„Ne. Še nikoli vas nisem videl.“

„Jaz vas prav tako ne. Premislite malo... Tudi mojo sliko prinašajo listi... in precej pogosto... Nu, ste pogodili?“

„Ne.“

„Sherlock Holmes.“

„Torej... torej mislite, da imava upanja... v teh krajih?“

„O tem sem trdno prepričan.“

Veseli, ki ga je čutil Beautrelet ob ugotovitvi, da se Holmes sklada z njim, ni bilo brez grenkobe. Če Anglež doseže svoj smoter, bo

treba slavo deliti, in kdo pravi, da tega ne doseže pred njim?

„Ali imate dokaze? Indicije?“

„Ne bojte se,“ se je zarogal Anglež, ki je takoj razumel njegov nemir, „jaz ne hodim po vaši poti. Vi zastopate dokument, brošuro... stvari, v katerih nimam zaupanja.“

„In vi?“

„Ali še pomnite istorijo z diadenom vojvode Charmeracea?“

„Da.“

„Potem gotovo tudi niste pozabili Victoire, stare Lupinove dojilje, ki je prijatelju Ganimardu ušla v lažnem jetniškem vozu?“

„Nisem.“

„Našel sem sled za Victoire. Stanje na neki kmetiji nedaleč 25. deželne ceste. Cesta drži iz Havra v Lille. Victoire me privede k Lupinu.“

„To utegne biti dolga pot.“

„Zaj za to? Pustil sem vse svoje posle. Zame šteje samo še tale. Med menoj in Lupinom gre boj na nož.“

Te besede je izgovoril z divjostjo, iz katere je odseval ves bes doživljenih porazov in strupena mrznja do velikega sovražnika, ki ga je bil tako kruto potegnil za nos.

„Idite,“ je zamrmral, „da naju ne opazijo. Bilo bi nevarno. Toda mislite na to: tisti dan, ko se sreča z Lupinom, se zgodi nekaj tragičnega.“

Beautrelet se je od Holmesa poslovil popolnoma pomirjen: ni se mu bilo treba bati, da ga Anglež ne prehití.

In kakšno nadaljno oporo mu je prineslo to srečanje s Holmesom! Cesta iz Havra v Lille pelje čez Dieppe! In na neki kmetiji blizu te ceste biva Victoire — Victoire, to je toliko kakor Lupin; zakaj enega si ni moči misliti brez drugega, gospoda ne brez slepo vdane mu služabnice!

„Gorim... gorim...“ si je ponavljal mladi mož. „Vselej, kadar mi okolnosti dajo v roke novega materijala, se moje domneve potrjujejo. Na eni strani mi daje gotovost Seine, na drugi državna cesta. Oboje pa se sreča v Havru, mestu Franca I., mestu skrivnosti. Polje preiskave se krči.“

Z vnemo se je lotil dela.

„Ne vem, zakaj ne bi našel, kar je našel Lupin,“ si je neprenehoma ponavljal. Gotovo,

Lupin je bil v marsičem pred njim; najbrž je tudi krajino bolje poznal, poznal je lokalne pripovedke — vse to je bilo Beautreletu malone tuje, ker je hodil tod samo enkrat, takrat po ambrumésyjskem vlamu, in po vrhu še v naglici, ne da bi se bil utegnil kje pomuditi.

A kaj vse to! Naj žrtvuje tudi deset let življenja temu poizvedovanju, na konec hoče priti in prišel bo! Lupin je bil tu. Videl ga je. Slutil ga je. Opazoval ga je na temle vogalu, na onemle gozdnem parobku, na kraju vasi. In celo vsako razočaranje ga je učvrstilo v trdovratnosti.

Pogosto se je kje na pobočju vrgel na tla in se zatopil v proučevanje dokumenta, čigar prepis je vedno imel s seboj — to se pravi oni, kjer so bili samoglasniki namestu števil.

e . a . a . . . e . . . e . a .

. a . . . a . . . e . . . e . . . o i . e . . . e .

. ou . . . e . . . o . . . e . . . e . o . . . e

. ai . ui . . . e . . . eu . e

Pogosto je tudi ležal na trebuhu v travi in po cele ure premišljeval. Imel je časa. Bodočnost je bila njegova.

Z občudovanja vredno potrpežljivostjo je romal od Seine do morja in od morja do Keine. Poizvedoval je v Montvilliersu, Saint-Romainu, Octevillu, Gonnévillu in Criquetotu. Zvečer je potrkal pri kakem kmetu in prosil za prenočišče. Po večerji je kadil z domačini in se spuščal z njimi v pogovor. Dal si je pripovedovati zgodbe, kakor jih pripovedujejo ob dolgih zimskih večerih. In vselej je zadal zvito vprašanje:

„In igla? Pripovedko o Volli igli... te pa ne poznate?“

„Ne, prav gotovo da ne! Ne vem, kaj...“

„Premislite malo... stara pravljica o igli... o začarani igli nemara... kaj vem!“

„Nič. Nikake pripovedke, nič. In drugi dan je vselej spet naglo odšel.“

Nekega dne je prišel v ljubko vasico Saint-Jouin ob morju. Bil je dobre volje, malo utrujen sicer, a drugače razpoložen kakor že dolgo ne. Toda vesel, da je pozabil celo Lupina in skrivnost Volle igle in Victoire in Holmesa in se je samo radoval lepega razgleda in krasne pokrajine, sinjega neba in prostranega smaragdne morja in slepečega solnca. In ko je tako hodil veselo tjavendan, je uzrl na razoranih skalnatih tleh pred seboj majhno utrdbo,

Nande Glista: No, stric Matevž, ali si že prebolel tistih 120 Din, ki so te nanje obsodili?

Stric Matevž: Nikar me ne draži. Jezen sem, da bi storil ne vem kaj. Mislil sem, da se bom izmazal, pa ni šlo. Veš, svoj novi klobuk sem tudi izgubil pri tistem kolovratenju po mestu.

Nande Glista: Kako? Saj ga imaš na glavi! Stric Matevž: Seveda, ko so ga mi nazaj prinesli. In to me ravno ježi.

Nande Glista: Zakaj? Stric Matevž: Veš, takoj drugi dan, ko sem dobil oni dve pismi, sem javil na policijo, da pogrešam klobuk. Pisal sem, naj ga poiščejo in prodajo. Iz kupčička naj si izplačajo kazen, ostanek pa naj mi vrnejo.

Nande Glista: Saj klobuk ni bil toliko vreden. Sam si mi zadnjič dejal, da si dal samo 70 Din zanj.

Stric Matevž: Je že res! Veš... pa sem mislil... pri policiji so kamplci — ga bodo že prodali za pošteno ceno. Zdaj mi ga pa vrnejo.

Nande Glista: Veš, drugič bodi miren, kadar si pijan, si pa pribij klobuk na glavo.

zgrajeno kot nekaka trdnjava v malem, z razpokanimi stolpci in visokimi gotskimi okni.

Ne brez truda je Beautrelet odrinil železna vrata. Nad obočnim portalom s staro, zarjavelo ključavnico je prebral besede:

Fort de Fréfossé*

Ni imel namena vstopiti; obrnil se je na desno nizbrdo po pešpoti, ki je bila videti shojena; zavarovana je bila z leseno ograjo in se je nehala pred majhno votlino, spominjajočo na stražnico, vsekano v skalo. Skala je tam strmo padla v morje.

Sredi votline je komaj stal pokonci. Zgledal je napise, ki so se križali po zidovju. Malone kvadratična luknja je bila vklesana v kamen in se je odpirala kakor strešna linica na-

* Utrdba Fréfossé se je imenovala po nekem posestvu v bližini. Zdaj je ni več; zaradi razkritij v tem romanu jo je dala vojaška oblast porušiti.

tanko proti Fortu de Fréfossé, čigar zobčasta streha je videl v daljavi kakih trideset do štirideset metrov.

Beautrelet je vrgel nahrbtnik na tla in sedel nanj. Dan je bil soparen in naporen. Zadremaal je.

Svež vetrič ga je prebudil. Pomel si je oči in se raztreseno zagledal pred se. Potlej se je pretegnil, da spravi kri v delovanje. In že je hotel, popolnoma pri zavesti, vstati, ko ga je nenadoma obšlo občutje, da so njegove oči, iznenada otrple, iznenada široko razprte, nekaj uzrle, nekaj kar...

Vztrepetal je. Roke so se mu krčevito stisnile v pest. Znoj ga je zasrbel na koreninah las.

„Ne... ne,“ je zajecjal. „Ne, to so sanje, to so halucinacije... Saj ni mogoče!“

Naš novi roman

Kje je človek na svetu, ki mu ni postalo tesno pri srcu, ko je v zrcalu zagledal prvo gubo na svojem licu, prvi sivi las na glavi? Komu ni bilo v tistem trenutku žal za mladostjo, za dnevi, ki so že za njim, ki so potekli in izginili v nič tako hitro, da sam ni vedel kdaj in kako?

Kdo si ni v tistem trenutku zaželel, da bi bil večno mlad in lep, da mu ne bi bilo treba misliti na počasno umiranje, ki bo morda trajalo leta in leta in se končalo takrat, ko se bo zaprl za njim grob?

Večna mladost. Sen stotisočev in milijonov, sen vsakogar... Ali žive ljudje, ki jim je bila dana? Kdo ve? Morda —

Angleški pisatelj

H. R. HAGGARD,

ki je Slovencem že znan po romanih: „Salomonovi rudniki“, „V deveti deželi“, „Dekle z biseri“, „Jutranja zvezda“ in „Hči cesarja Montezume“, se je lotil tega vprašanja v romanu

Žena z večno mladostjo

ki ga začne priobčevati „Roman“ v začetku oktobra.

V njem popisuje avtor zagonetno žensko, ki je živela že 2000 let in je vendar bila lepa kakor 20 letno dekle. Popisuje nam mladega moža, ki ga je usoda privedla k njej. Povede nas k vrelcu večne mladosti. Popisuje nam usodo dveh bitij, ki ju ločijo tisočletja, ki pa sta si vendar blizu.

Dosti smo vam že povedali o vsebini. Več ni treba. Že ime pisatelja samega, o katerem smelo trdimo, da je najbolj priljubljeni angleški pisatelj med našim občinstvom jamči, da ne bo nihče razočaran, kdor bo čital roman

ŽENA Z VEČNO MLADOSTJO.

Kuhinja in dom

Popravi!

V zadnji (38.) številki čitaj v člančiču „Češpljev kompot“ v rubriki „Kuhinja in dom“: „da češplje niso preveč zrele“ namestu „da so češplje dovolj zrele“.

Svetujemo vam:

Kako se obvarujete strele. Idite od visokih točk; ne iščite zaščite pod drevesi in ob robu gozda; ne hodite v bližino velike vodne ploskve; izogibajte se velike množice ljudi; samotne hišice tudi niso varne; hodite počasi po cesti, čeprav tvegate, da vas dež zmoči. Doma zapirajte pri nevihti okna in vrata, da ne boste imeli prepiha!

Čuvajte se požara! Gospodinja naj pregleda vse peči in štedilnik, preden leže spat. Kajenje v postelji je velika lahkomišelnost. Ne mečite ogorkov in gorečih, vžigalic po tleh! Opremite si stanovanje tako, da so okna in vrata prosta in nezadelana s pohištvom i. dr.

Kako preprečimo pokanje zelnatih glav. Zelnate glave pokajo najrajši tedaj, če se po daljši suši vlije dež. Vselej pa počijo le tiste glave, ki so že dozorele. Pokanje preprečimo na ta način, da poberemo vse zrele zelnate glave, preden se ulije dež. Da je zelje zrelo,

ALI HOČEŠ BITI LEPA?

Ni pravljica, da so že stari Egipčani poznali kozmetična sredstva. Ko so odkopavali Tutankhamovo grobnico, so našli v njej posodice pomad in neverjetno lepo dišečih vonjav. To je najboljši dokaz, da ljudje skrbijo za lepoto, kar obstoji svet...

Kaj se danes uporablja za ohranitev lepote in svežosti, ki si je želi vsaka ženska?

ZORAIDA KREMA ohranja svežost in mladost lica ter odstranjuje gube, ki so največji sovražnik lepote.

Dnevna in nočna krema, lonček Din 12.50.

ZORAIDA MILO je izredno dehteče, priporočljivo za vsako polt in se izvrstno peni. Elegantly opremljena škatlica Din 12.—.

ZORAIDA PUDER v vseh barvah, bel, rožnat, crème, ocre, naturelle, je najlažji in brezhiben.

Okusno pakiran v škatlicah Din 6.—, 12.—, 20.—.

MILCH - KREMA DR. BROEMA je edino sredstvo proti pegam in madežem.

Dnevna in nočna krema, v škatlici Din 12.50.

MELITIS KREMA (rastlinski vosek) je čisti naravni preparat, ki v nekaj dneh odpravi lišaj.

Škatlica Din 10.—.

BORAKS je na vsak način potreben dodatek vode pri umivanju. Škatlica Din 10.—.

Poslednja novost na polju kozmetike so vsekakor preparati: „OPERA“:

„OPERA“ Eau de Cologne, elegantno opremljena velika steklenica s 100 grami vsebine Din 40.—.

„OPERA“ parfem, izredno dehteč, v vseh barvah Din 50.—.

spoznamo po trhljivosti zgornjih listov in po svetlo vijoličasti, časih tudi rumenkasti barvi.

Grme, ki cveto spomladi, je treba jeseni vsaditi, tako da že naslednjo pomlad cveto. Vsak tak grm je treba v prvi zimi pridno pokrivati, da ga očuvamo mraza.

Pripravite se že zdaj na zimo, dokler je še čas! Pokličite pečarja, da vam pregleda peči in jih popravi, če je treba. Pozimi vam dela to le sitnosti in vrhu tega morate sedeti v mrzli sobi, dokler imate pečarja v hiši. Prosite dimnikarja, naj vam omede peči in kamine! Naročite že zdaj drva in premog, ko imate dovolj časa, da si izberete dobro kakovost.

Iz porcelana odpraviš madeže, če pustiš porcelan dva dni v mleku.

Če nov čevlji tišči, namoči tanko krpo v topli vodi in jo ovij na obuto nogo. Tega seveda pri vsaki vrsti usnja ne smeš narediti.

Madeže od vina spraviš iz namiznih prtov na ta način, da jih opereš v vroči nesolnjeni vodi, kjer se je preje kahal beli fižol. Tudi madeže od orehovih olupkov odstraniš na isti način. — Sveže madeže od rdečega vina odstraniš tako, da držiš prt nad vrelo vodo.

Madeže od saj odpraviš takole: Vzemij nekaj kapljic žveplene kisline, najbolje 4 kapljice na 1 liter vode in v tej vodi izperi madež. Potem pusti ležati perilo 12 ur v lugu iz mila in sode, nato pa ga operi in beli na solncu. Tako madež gotovo izgine.

Pred sto leti so poznali samo šivane čevlje.

Mnogo žuželk ima slušne organe v nogah.

Med sto tisoč drevesi na pariških ulicah raste samo en hrast.

Delavci na japonskih riževih poljih nosijo nogavice iz človeških las, ki jih varujejo pred prehladom.

Najmanjše drevo na svetu je grenlandska breza, ki zraste komaj 20 centimetrov visoko.

Praznovorni in strahopetni prebivalci Male Azije so videli v repatici, ki se je pojavila leta 394, pošastno žensko, letečo čez nebo in vihtečo v rokah ognjen bič.

Saharska puščava je trikrat večja od Sredozemskega morja.

Petnajstletna sagova palma daje na leto 400 kilogramov sagove moke.

Vsaka vrsta ptic leti drugače, ker je način letanja odvisen od ustroja kril in repa, ki pri dveh vrstah ptic ni enak.

V Nemčiji so našli 6000 vrst različnih hroščev.

100 kilogramov najboljše sladkorne pese da 12 kilogramov sladkorja.

KAZ OBETA KINO

Elitni Kino Matica

Tel. 21-24

EDINI ZVOČNI KINO V LJUBLJANI
z najboljšo svetovno aparaturo Western Electric.

„TIGER“. Veliki kriminalni film iz berlinskega dna.

„POT DO SLAVE“. Govoreči film petja in ljubezni. V glavni vlogi slavni komorni pevec **Richard Tauber**.

**Agfa
Kodak
Zeiss-Ikon
Voigtlander**

**Foto
kino
aparati**

**Stalno v zalogi
foto-materijal**

Janko Pogačnik

Ljubljana

Tavčarjeva ulica števil. 4.

23

200 dinarjev

na mesec plačujete za novi veliki Brockhausov leksikon.

20 velikih knjig s 16.000 strani

razkošno vezanih v polusnje ali platno. Novi Brockhaus bo Vam in Vašim otrokom desetletja najboljša šola v življenju, najzvestejši tovariš in najzanesljivejši svetovalec.

Do zdaj izšlih 6 knjig dobite takoj po vplačanju prvega obroka pri zastopniku največje jugoslovenske knjigarne „Minerve, d. d.“

Vse informacije daje „Roman“.

„PLANINKA“ zdravilni čaj

iz najboljših zdravilnih zelišč, čisti in prenavlja kri in učinkuje izborni pri slabi prebavi želodca, zaprtju telesa, napenjanju, nerednem delovanju črev, hemoroidih (zlati žili), poapnenju žil, izpuščajah in žolčnem kamnu. Preprečuje kislino in zbija tek. Pravi „Planinka“ čaj je zaprt in plombiran in ima napis:

Lekarna Mr. Ph. L. Bahovec, Ljubljana

ter stane zavojček 20 Din

Blagovna znamka

„Svetla glava“

se je obnesla. — Med tisoči znamk, ki se priglašajo vsako leto, pač pa ni nobena postala znana kakor ta. Radi pozornosti, ki jo vzbuja slika, in radi globokega svojega pomena je postal znak nepozaben.

„Znamka Oetker“ jamči za najboljšo kvaliteto po najnižjih cenah in radi tega načela so

Dr. Oetker-jev pecilni prašek

Dr. Oetker-jev vanilinov prašek

Dr. Oetker-jev prašek za pudlinge itd.

tako močno razširjeni.

Letno se proda mnogo milijonov zavojčkov, ki pomagajo „prosvitljenim“ gospodinjam postaviti v kratkem času na mizo tečne jedi. Marsikatera ura se je prihranila, mnoge nevolje radi slabega kipeja močnikov je izostalo.

Otroci se veselijo, če speče mati Oetkerjev šartelj, in v otroški sobi ni ničesar boljšega, nego je Oetker-jev pudling s svežim ali vkuhanim sadjem ali s sadnim sokom.

Pri nakupu pozor na to, da se dobe pristni Dr. Oetker-jevi fabrikati, ker se čisto ponulalo manj vredni posnetki.

Dr. Oetker-jev vanilinov sladkor je najboljša začimba

za mlečne in močnate jedi,
pudlinge in spenjeno smetano,
kakao in čaj,
šartlje, torte in pecivo,
lajčni konjak.

Zavojček odgovarja dvema ali trem strokom dobre vanilije.

Ako se pomeša ½ zavojčka Dr. Oetker-jevega izbranega vanilinovnega sladkorja z 1 kg finega sladkorja in se dasta 1 do 2 jajčni žlici te mešanice v skodelico čaja, tedaj se dobi aromatična, okusna pijača.

Dr. Oetker-jevi recepti za kuhinjo in hišo

prinašajo izbiro izvrstnih predpisov za pripravo enostavnih, boljših, finih in najfinejših močnatih jedi, šartljev, peciva, tort itd.

Za vsako obitelj so največje važnosti, ker najdejo po njih sestavljena jedila radi svoje enostavne priprave, svojega odličnega okusa in svoje lahke prebavljivosti povsod in vedno pohvalo gospodinji — tudi onih, ki stavijo večje zahteve — in ker je, kakor je pokazala izkušnja, vsako ponesrečenje tudi pri začetnicah izključeno.

Oetker-jevo knjigo dobite zastoj pri Vašem trgovcu; ako ne, pišite naravnost na tovarno

DR. OETKER, MARIBOR.